

Van Bep Schilder (67) verscheen onlangs het tweede deel van haar levensreis in boekvorm. 'Het zoeken naar verbinding is een van de hoofdthema's in mijn leven. Al is het tegelijkertijd mijn worsteling als mens, vooral als Aspergermens.'

” Nu ben ik er pas echt

Door Beatrice Keunen

© Angélique Vissers

Of het interview dat we op de elfde dag van de maand houden, misschien om 11.11 uur kan beginnen, vraagt Bep Schilder. 'Numerologisch/esoterisch gezien duidt 11.11 op een poort, ga je die onderdoor dan doe je een nieuwe, verruimende ervaring op. Ik zou het fijn vinden als dit interview voor veel mensen een 'poort' mag wezen...'

Het meest dichtbij Beps eigen leven staat de Cellebroederspoort in Kampen, met in zijn schaduw het bronzen beeld van een zittende Paljas. 'Daar onder die poort door, bij de Paljas, was mijn toevluchtsplek, waar ik in mijn kindertijd en vroege jeugd rust vond. Wij woonden er schuin tegenover, in een groot, donker herenhuis. De poort scheidde de oude stad met haar benauwende, kerkelijke dogma's van de uitgestrekte vrijheid in het lommerrijke plantsoen. Ooit droomde ik dat ik 'opnieuw' vanuit de hemel naar de aarde kwam en in het gras achter die Paljas neerplofte. Nu ben ik er pas echt, dacht ik tijdens het ontwaken. Nu kan ik hier op aarde iets gaan doen. Daarna begon mijn spirituele scholing en het schrijven van mijn autobiografische romantrilogie (zie kader).

'Ik voel geen echte connectie met de aardse werkelijkheid'

>> lees verder op
pagina 20

‘Voor een mens met autisme kan twijfel aan je overtuigingen als levensbedreigend voelen’

Altijd gevangen

Ik ben altijd een dromerig type geweest; ik schilder, dicht en schrijf. Een ‘artiest’ die een beetje vaag mag zijn van haar omgeving. Tot ik, na vele onderzoeken, met het syndroom van Asperger werd gediagnosticeerd. Ik was in mijn leven meerdere malen vastgelopen, twee mislukte huwelijken, almaar op de vlucht voor mensen, voor het gereformeerde milieu, angstig voor straf, de hel en voor alles wat moet. Ik voelde me, als kind al, juist aangetrokken tot schippers, nomaden, troubadours; tot dans, muziek en literatuur. Veel van mijn partners waren musici. Ik denk dat ook ik een soort van bronzen paljas ben. Met een fluit, waarop ik niet kan spelen: ik voel geen echte connectie met de aardse werkelijkheid en dat is wat mij frustriert. In het hindoeïsme staat fluitspelen symbool voor vrijheid. Ik daarentegen voel me altijd gevangen; in mijn eigen lichaam en in huizen van steen met voordeuren die achter je in het slot vallen. Behalve in Ierland, daar ben ik mijzelf, het land van schrijvers, dichters en bezielende muziek. Hun cultuur is bovennatuurlijk.

Ja, ik lijd, vooral in deze coronatijd, nu mijn vertrouwde stamcafé totaal veranderd is, zeer onder het driedubbele isolement van single, schrijfster en autist. Ik slaap slecht en om sociaal te kunnen functioneren, heb ik bier of port nodig. *Small talk* vind ik vreselijk, ik ben door mijn vele openbare activiteiten een

bekende Kampenaar en ga met pet, zonnebril en shawl de straat op. Omdat ik bang ben dat er tijdens kortstondige ontmoetingen iets misgaat in de communicatie. Dan word ik van binnen panisch, uit angst voor afwijzing. En toch is het zoeken naar verbinding een van de hoofdthema’s in mijn leven. Al is het tegelijkertijd mijn worsteling als mens, als Aspergermens.

Het zoeken van verbinding tussen het oude en het nieuwe, zoals die middeleeuwse poort. Maar ook in mijn lezingen, om een brug te slaan tussen wetenschap en spiritualiteit. En, via mijn boeken, tussen mensen met en zonder autisme. Vraag je mij naar ‘inclusie’ dan draai ik de rollen liever om. Wij mensen met autisme sluiten degenen zonder autisme eigenlijk in, ook al lijkt dat paradoxaal. Inclusie vind ik een benauwend begrip. Verbinden past me beter, daar lijkt geen begrenzing in besloten.

Zondige levens

Rond mijn vierde jaar begon ik de spontaniteit en het vertrouwen dat ik tot dan toe van nature had geleidelijk aan te verliezen. Mijn moeder zei dat ik tot dan altijd het zonnetje in huis was geweest. Tot mijn schooltijd speelde ik heerlijk in onze besloten achtertuin. Maar vanaf het verplichte meegaan naar de kerk waar ik anderhalf uur lang stil moest blijven zitten, ging het mis. De vreselijke eau de cologneur van oude vrouwen maakte me misselijk. Ik ben gevoelig voor sferen, en vroeg me onbewust af: Wat is dit hier voor vreselijks? Die schreeuwende dominees over zonde, hel en verdoemenis, ik kreeg het er benauwd van. Mijn vader stond als professor aan de theologische hogeschool soms ook op die kansel. Dan móésten al die ge- en verboden toch waar zijn? Zo dacht ik als kind.

Daarom probeerde ik in de ogen van God als ‘goed mens’ te leven, dan zou ik misschien in de hemel komen. En niet in de hel, die ik als Aspergermeisje heel letterlijk nam. Hoe zou het branden daar gaan? Ik zag dat steeds voor me en kreeg er nachtmerries over. En je had er ook nog eens geen invloed op als zondig mens. Het stond al zwart op wit in de *Drie Formulieren van Enigheid*; je was uitverkoren of niet. Schuldgevoel en angst werden zo steeds dieper in mijn ziel gegrift.

Meer informatie

Voor blogs, nadere info over haar boeken en de lezingen die Bep geeft, zie bepschilder.nl Het tweede boek is (net als haar debuut, deel 1) rechtstreeks te bestellen via een link op haar website of via boekscout.nl: EAN 9789463899796, € 20,99.

Het gaat door de diagnose en cognitieve gedragstherapie nu beter, ik mediteer tweemaal per dag en mindfulness helpt ook, maar overgaan zal dit trauma nooit helemaal. Ik denk door mijn eigen diagnose beter te begrijpen waarom mijn vader en zijn familie zo vastzaten in dat geloof. Ook hij had vermoedelijk asperger en voor een mens met autisme kan twijfel aan je overtuigingen als levensbedreigend voelen.

Uiteindelijk draaide mijn vader door. Hij zat vaak heel alleen aan zijn bureau, achter een hal met twee deuren, in de angst dat zijn kinderen naar de hel zouden gaan. Ik voelde zijn eenzaamheid, zijn worsteling aan. Hij werd opgenomen in een kliniek en na thuiskomst heb ik hem een brief geschreven: 'We zijn bang geworden voor u. Dat zal misschien overgaan als u wat vaker bij ons in de huiskamer komt zitten.' Dat deed hij vanaf toen, en hij nam zijn paperassen mee. Tot aan zijn overlijden, een hartstilstand, tweeënhalf jaar later.

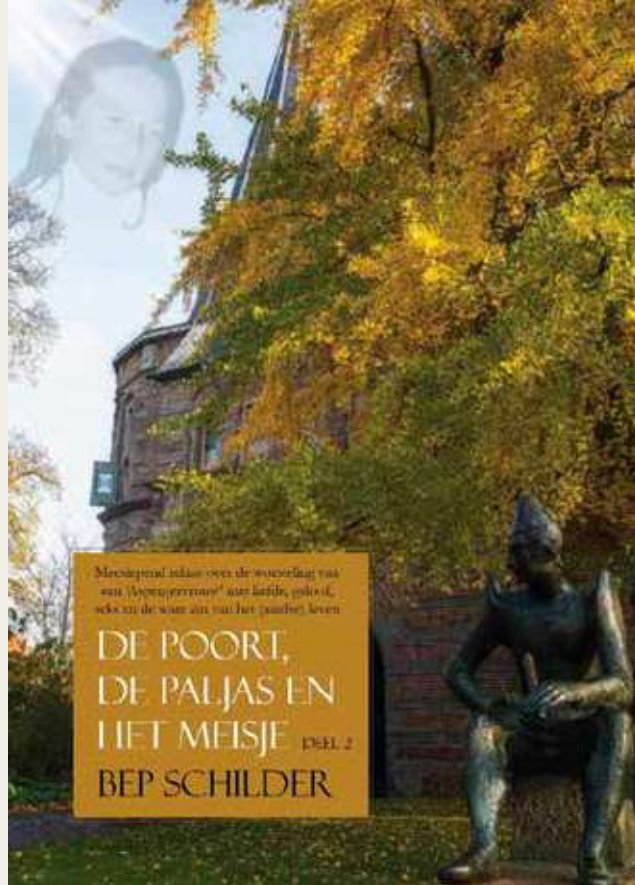
Universeel gelovige

Later, toen ik vrijer begon te denken, ben ik van alles gaan lezen op religieus en spiritueel gebied en door onderzoek en verdieping noem ik mijzelf nu een universeel gelovige. Alles komt uit één bron. Als deel drie van mijn autobiografie af is, zit mijn levensmissie erop.

'Inclusie vind ik een benauwend begrip. Verbinden past me beter'

Dan ga ik meer lezingen geven in Nederland en België. Ik durf dat nu, na twee jaar therapie als gevolg van overspannenheid.

Elke morgen mediteer ik en 'spreek' ik met mijn familie aan 'de overkant'. Inmiddels heb ik daardoor mijn onderbewuste zo geherprogrammeerd dat ik geloof niet naar de hel te zullen gaan. Ik denk aan de druïde die ik volgens een helderziende ooit in het dertiende-eeuwse Ierland ben geweest. De wijze. Onbegrepen, maar met een taak.' ●

De Poort, de Paljas en het Meisje, deel 2

Onlangs verscheen het tweede deel van de autobiografische romantrilogie van Bep Schilder uit Kampen. Met 'tips voor kerkgangers (of ouders van kinderen) met of zonder ASS'. Haar eigen leven staat hierin centraal, geschreven aan de hand van honderdtwintig dagboeken die zij van jongs af aan altijd nauwkeurig heeft bijgehouden. De verhalen spelen zich af in Kampen, Groningen en Ierland. Thema's die terugkeren zijn het geloof, verbinding, spiritualiteit, moederschap, liefde & seksualiteit. 'Hoe verliefd zijn voelt? Als ik dat ben dan claim ik die ander meestal al snel, dat typeert de verliefde mens met autisme. Na onze eerste nacht samen liet ik ooit mijn nieuwe liefde direct een stapel familiefoto's zien. Het benauwde hem. Niet lang daarna verbrak hij de relatie. Ik snapte er niks van.'

Lezing door Bep Schilder

Het autistisch brein, voorbode van een nieuwe mensheid? is de titel van haar nieuwste lezing. 'Het gaat over de vijfde dimensie, ook wel Zomerland genoemd, waar de meesten van ons na de dood heen schijnen te gaan, met ongelooflijk mooie kleuren, natuur en vogels; er is geen kwaad, geen dualiteit en andere celstructuren. De titel duidt op de bedradingen in het autismebrein in relatie tot de transformatie van de mensheid die organisch gezien nu permanent gaande is. Alles is vibratie, geen vaste materie. Langzamerhand worden we ge-upgrade naar de vijfde dimensie door het veranderen van ons gemeenschappelijk bewustzijn.'